

Julias oskuld : skaldestycke ;
julklapp till Stockholms
kavaljerer

81 A Br. 1832

National Library
of Sweden

JULIAS OSKULD.

SKALDESTYCKE.

Julklapp

TILL

Stockholms Kavaljerer.

STOCKHOLM,
ELMÉNS & GRANBERGS TRYCKERI.

1832.

UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS

1912

PHYSICS

UNIVERSITY OF CHICAGO

FÖRSTA SÅNGEN.

En oskuldens tärna i knoppningens vår,
En skönhet i fåringens gryende år
Jag såg — och blef genast betagen.
Mig tryckte en sveda, när med dess röst
Begärets Zefyr smög in i mitt bröst:
Jag ville se blottade alla behagen.

Dess *mund*, som rubinen i rödaste blod,
Som tvillingsdrufvan mysande stod,
Der njutningens eld tycktes flyta:
Och vällustens fjärilar flögo kring den
Och flögo — och förde depecher igen:
Jag skickar ock *min* till den lockande yta.

Och *kinder*, två flammor i morgonens glöd;
Der kärlekens eld i ett rosenbad sjöd,
Två skyar, der Astrild i rosenfest leker;
Två blomstrande fält uppå himmelens barm;
Der Cupido med Venus dansat sig varm
Och med rosiga kyssar den älskade smeker.

Och *blicken* — ett solsken, som snällt sköt i
brand

Hvart hjerta, som kom inom skotthålllets rand:
Dess stråle sköt brêche på min trängtan.

Men — mätte dess blick mina former ibland,
Då såg jag det månsken, i Grekernas land,
Som tände Endymions tärande längtan.

Och *barmen* — två liljeöar på gungande sjö,
Två simmande verldar, två poler af snö,
Två skepp uppå vågen med vindspända segel.
I toppen, som vimpel, en rosenknopp låg
Och svällande seglen höll liljornas tåg
Och ankaret vaggande låg under böljornas spegel.

Och *håret*, ett haf, som i vågor flöt:
Kring hals och kring barm sin bölja det göt,
Som hafvet kring Creta sitt hafssvall rullar,
Mot barmens vind det sin bölja bröt,
Der i vågigt svall sin skugga det göt
Och vaggar, som natten kring rosiga kullar.

Dess *gång*, som vestans var dansande glad,
Som najadens nyss stigen ur hafvets bad:
Lik en purpursky flög hon på bergen.
Vid dess steg röjas formernas dolda behag

Och slöjorna bölja för vindarnes slag
 Och ömt kysser östan den purprade färgen.

Så stod jag på afstånd med skälfvande håg:
 En storm i mitt bröst göt ut sin våg
 Vid den synen. Passionernas ilar,
 Som blixtar glödgade ådrornas blod.
 Mitt hjerta brast ut i en lava-flod,
 När girigt min lusta sög ögonens pilar.

Jag nalkas sakta. Hur jag skälfver,
 När brinnande dess öga hvälfver;
 En stråle på orkanens vågor
 Uti mitt bröst af eld och lågor!
 Stum, darrande, jag icke torde
 Se upp, när jag min helsning gjorde.
 Uppå dess kinder, när hon neg,
 En högröd purpurrodnad steg.
 Ett leende kring munnen drog
 Sin strimma, som der långsamt dog.

Jag ville tala, rösten qväfdes
 Och pinande min lunga häfdes
 Utaf begärens heta il.
 Ur hennes blick till hälften sluten
 Af blygsamhet, bröt pil på pil,
 Lätt i mitt varma hjerta skjuten.

I stum betraktan stod jag sänkt
 Och blygdes för hvad nyss jag tänkt;
 Ty himlen sig kring henne göt.
 En gloria kring dess hjessa flöt.
 Som sol'n en qväll sin purpurring
 Om skogens hjessa gjuter kring.

Ännu begärets åska teg
 Uti den lätta färg, som steg
 På hennes kind med drömmars tropp.
 Skall jag ur slumren väcka opp
 Den gnista, hvilken sofver än
 Och drömma blott om himmelen?
 Och tända med en öfvad hand
 Uti dess bröst passionens brand:
 Och våldsamt gripa in uti

Det strängaspel i hennes hjerta,
 Att störa dygdens harmoni
 Och väcka opp en okänd smärta:
 Och göra med min vilda brand
 En öken af det blomsterland,
 Som frodas nu i skuldfritt hjerta:
 Och fridens ande i dess bröst
 Förjaga med passionens röst:
 Och dygdens krona med sin lycka
 Ifrån dess hjessa brottsligt rycka? —

Men — under det jag tänkte så,
 Begynte min tanka gå
 Kring mund och barm och hals och kind,
 Då vexte åter lustans vind.
 Och Phantasmus, som förbud kör,
 Beställsamt sin påhelsning gör
 Hos dolda formernas försåt;
 Begäret följde honom åt.
 Mitt öga sina budskap skickar,
 Som härolder till hennes blickar.
 Ur hennes blickar, som jag drack,
 Till svar jag fick en pil, som stack.

Hon lutad stod, den sköna engeln;
 Invid en högrest poppelstam,
 Som vårens lilja uppå stengeln
 Bland dalens blömster lutar fram:
 Som ett Olympiskt epigram,
 Ett lefvande af Gudar skrifvit
 Och som ett minne jorden gifvit,
 När de i en Gudinns famn
 Förtjuste ristat in sitt namn,
 Den sköna var.

En källas väg

Som tätt invid dess fötter låg
 (Och speglade långt mera, än jag såg)
 Flöt i en ömsint melodi.
 — En stämman blott till hennes trånad; —
 Men vilda elden af min brånad
 En annan mening såg deri.

För vindens lena andedrägt
 I böljor flöt dess lätta drägt
 Och blottar formerna och röjer
 En skynt af yppiga behag.
 Mitt öga, drucket, långsamt dröjer

Vid hvarje öppnadt skönhetsdrag.
 Allt okänt, som jag icke skådar,
 En högre retelse bebådar.
 Ty fantasien, i verksamhet,
 Upptäcker, liksom en spion,
 Den aldraminsta hemlighet
 På jungfrubältets dolda zon,
 Han gin'sta vägen åt mig letar
 Till gömda edens salighet,
 Der jag min lustas hungrighet
 Yr, tjusad och berusad betar,

Hur i behaglig lutning böjer
 Hon nu sig — och sig åter höjer!
 En purpurflod på kindren flöt,
 När blygsamheten, sårad, slöt.
 I klädrens böljande förvar
 En blottad barm. Hur skönt det var!
 Men dock den under tröjans tvång
 Förråder sig, med vågig gång;
 Med drifvans skimmer upp ibland
 Den gäser utur fångslets band,

När så med grace hon framåt skrider,
 I retligt skick sin kropp hon vrider,
 Hvad slöjor lyftas då och falla!
 Hur de kring rika lemmar svalla!
 Och håret, smekt af lätta vinden,
 Sin bölja hvälfver öfver kinden.
 En flygtig lock kring skuldran skred
 Och der sin svarta skugga spred.
 Och Astrild, i förbund med vinden,
 Lätt dansar fram utöfver kinden
 Med håret uppå barmens vår,
 Kring hvilken det sin bölja slår.

I hvarje lock en Amor spritter
 Imellan bands och rosors glitter.
 Hur lätta halka ej hans fjät,
 När der han virkar sina nät!

En blick — en blick hon mot mig sände,
 Hvari jag all den sällhet kände,
 Som tänds i varma hjertat opp
 Vid skymten af det halfva hopp,
 Som röjer sig i blickens strålar
 Och ler förstucket fram ibland,

När känslans dolda mening målar
 Ett tyst begär i ögats brand,
 Och ger ett löftesbref på hand,
 En skön förskrifning uppå nöje,
 På skämt och lek, på lust och löje,
 Så stum, men tydelig ändå,
 Att alla, alla den förstå.

Så tycktes mig den blick hon gaf.
 Jag lyder den — och mig begaf
 Till henne fram, att pröfva, om
 Den var så klar och tydlig, som
 Begärets hopp på afstånd gjort den. —
 Ack! om jag aldrig, aldrig sport den!
 På närmre håll mitt öga såg,
 Berusadt, ej af kärlek just,
 Men af den heta trånadslust,
 Den rena flamma, hvilken låg
 Ännu i stilla slummer sänkt
 Och drömde i dess rena öga,
 Der än ej någon gnista blänkt
 Af andra lågor, än som löga
 I blickens bad, hvad som är tänkt

Och kändt af skuldfritt hjerta. — Men
 En skönhets blick hvem motstår den?
 Vår tankes ljus oss hjälper föga
 Mot strålarne ur hennes öga.
 På dem vi flyga bort ibland
 Till alla saligheters land
 Och komma sedan snart tillbaka,
 Att alla dessa blott få smaka
 Uti den skönas ljufva sköte,
 Dit en gång, efter bråk till slut
 Och fantasiens besök förut,
 Den sköna stämmer oss till möte.

Hon tog ett luftigt steg — och gick —
 Och nu — du dyra ögonblick!
 Hon tog ett språng — och ännu ett —
 Och nu — jag såg, hvad jag ej sett:
 En rundning af en bildskön vad,
 Som smektes utaf gazens bad
 Och skymtar pittoreskt ibland
 Emellan klädrens bölja fram,
 Liksom ett herrligt epigram
 Med bjudning till ett Österland.
 Och månget doldt och borrtgömdt drag

Lätt spritter fram med sitt behag
 Och skönjes vid den fulla dag;
 Och månget *mer* förstuckit veck
 Sin läppe öppnar, när hon geck
 Och talar, fast i hemlighet,
 Om mången, mången herrlighet.

Jag stannar, för att ännu skåda
 De skönheter, som sig förråda.

I tankarne jag redan ser,
 Hur hvarje träd, — som hänger neder,
 De rika grenars skugga, breder
 Af löfvens hvalf ett tak, som ger
 Ej skygd blott emot dagens ljus,
 Men bjudning ock till nöjets rus,
 Dit skymningen, så retande,
 Vill locka tvenne älskande.

Ack! hvarje tufva hon bestiger
 Åt oss till örngodt hon inviger:
 Och gräset, som dess fötter smekar,
 Snart "skälfter under nattens lekar:"
 Och blommorna hon trampar på

Och stjernorna på himlens sfer^r
 De skola blott, som tärnor, få
 Bevittna kärlekens myster.

Men — men en blygsel innan snart
 Min svallning hejdar i sin fart,
 Jag nästan fasade och ryste
 För dessa tankar, som jag hyste
Hon var så lugn. *Hon* icke kände
 Den grymma låga, som *mig* brände.
 I värdigt skick hon gick — och myste
 Mot blommorna vid källans rand,
 Mig tycktes, att de högre lyste
 Vid skenet ur dess ögas brand;
 Och en och an, hon tog i hand
 Och så till purpurläppen förde. - - -
 Ack! härvid all min sans förgick,
 Jag stormar i ett ögonblick
 Fram till den sköna; — så det rörde
 Opp all min blod. - -

Men nu — hvad hörde
 Jag från förskräckta läppars ring?
 Hörde? Jag hörde ingen ting.

Men

Men plötsligt mitt besök bevittnar
 Den skygghet, som på kinden hvitnar.
 Snart jagas dit af häpnaden
 Den bäfvande förskräckelsen,
 Som uti ängslig fruktan strider
 Med blygsamhetens ros, som sprider
 Sitt blod snart öfver blekheten.
 Den halfva blicken skyggar fram
 Med oro bakom trädets stam,
 Att ömsom sänkas emot jorden,
 Och ömsom emot himlen höjas,
 Villrådlig, om den skulle röjas.

Nu sjuder på min tunga orden:
 O! sköna mö! — Jag börjar så —
 Du dyrkansvärdaste på jorden!
 Jag är. - - Men ögat nu också
 Begynte kring dess former gå.
 En blick det kastar stirrande
 Som lätt sig der förvirrade
 Bland lemmar, hvilka sakta kröpo
 Fram ur sitt häkte — skälfvande.
 Dem följde tankarne — och löpo

Kring mången bortgömd region
 Med dråpligare oration
 Än jag, som öfverröstad stod
 Med gäsande och glödgad blod
 Och stum besåg, hur bort hon gick —
 Försvunnen i ett ögonblick.
 Förskräckt hon der ifrån mig flyger
 Och skygg bland buskarne sig smyger
 Och jag står darrande och ser,
 Hur detta sköna Venus-väsen
 Lätt sväfvar öfver djupa gräsen,
 Och än sin anblick mot mig ter,
 Dit månget ömsint bud jag skickar
 Med talet, som jag hålla skulle,
 Att det åtminstone dess blickar
 Må nå. — Men — ack! en hatad kulle
 Nu reser sig emellan oss
 Och mottar mina ögons bloss.

Ack! om ett ord blott med hvarann
 Vi vexla fått, förr'n hon försvann,
 Men — blott en blick! — och dermed allt!
 Och sen hon som en vårsky smalt

Bort ibland buskarnas försåt:
Och jag, som blixten, efteråt.

Till kullen opp, der ögat hvilar
Jag fort, liksom en stormvind, ilar.
Jag tyckte, att jag vingar hade,
Dem re'n jag kring den sköna lade
Och flög med henne hand i hand,
Att svalka få min kärleksbrand.
Alltjemt begäret flämtande
Mig ropar: "upp på kullens topp,"
Bland träd och blommor susande,
Der fyllas skall ditt yra hopp!

Men frugtlöst var mitt snabba lopp;
Jag såg från kullens branta topp
Ej henne nu. Mitt öga irrar
Fort öfver hela nejdens rund
Och söker uti dal och lund.
En pinsam tår i ögat stirrar,
När det, att fånga henne fatt
Bland träds oeh ibland buskars natt,

Som spejare, förgäfves skickar,
 Oroliga, nyfikna blickar.

Begärets dagg uti mitt öga
 Sin perla krossar, när det går,
 Att längtansfullt, fast gäckadt, löga
 Min tanke blott i hennes spår.
 Den kära rymden, der hon gått
 Min tanke länge, länge mäter
 Och ingen enda plats förgäter,
 Som hon, den sköna, vidrört blott.
 Den mäter om igen — och om —
 Till dess — se der; hvad syn? —

Der kom

Hon åter, lik Auroras flamma
 En vårens morgon. Hvilket ljus,
 Der spritter mellan trädens sus!
 Men är det hon? Ja — ack, densamma!
 Hvad rosor glöda på dess kinder,
 Och på dess mun, hur nöjet ler!
 Nej! nu — nu skola inga hinder
 Mig stänga från den sköna mer.
 Om ock det vore Gangens floder,

Om ock det vore Herkuls-stoder,
Jag springer öfver — nej, jag flyger. —
Och sen uti dess sköt mig smyger.
Fort nu! Jag glömmer hela världen.

Som läsaren begripa tör,
Att säll, som jag nu är, helst gör
Helt ensam denna himlafärden,
Alltså farväl! — Nu springer jag:
Vi träffas kanske än i dag.
Farväl! farväl för denna gång!
Ni hinner mig i nästa sång.

ANDRA SÅNGEN.

JAG.

O, sköna! Se, bedjande faller jag ner,
Försmäktar af kärlekens låga —
Se tåren i flammande ögat ber
Om ett ord blott.

HON.

Men hur kan Ni våga
Mig nalkas?

JAG.

Er nalkas? Dit tankarne gått
På sin himmelska färd, hvem vill dem ej följa!
På dig min blick har stirrande stått,
Kring din skönhet känslornas bölja
Har häfvit sin suckan — så länge. Kring dig
Mitt älskande väsen har gjutit sig
I en flammande glöd.

HON.

Men hvarföre så?
Ni känner ej mig, jag Er mindre ändå.

JAG.

O! tala ej så. Den eld, som mig bränner!
 Förklarar, att *väl* jag dig känner.
 Nu nalkas jag dig med stammande röst,
 Att med ord få tyda den glödande branden,
 Som ditt himmelska öga tändt i mitt bröst.
 Ett ord blott! Ett vänligt! - - Räck handen!

(*Jag fattar hennes hand.*)

En brinnande kyss jag trycker på den (*hon
 vill fly.*)

O! fly mig ej, Engel. (*Hon sliter sig lös.*)

HON.

Vik hädan! Vik fort!

JAG (*hinner henne, fattar
 i henne.*)

Ack! skulle jag vika från himmelen bort.
 Nej, Engel!

HON (*för sig.*)

Hvad fasa!

JAG (*på knä.*)

Se kärleken,

Den brinnande kärlek stammar en bön,
 Der han för din fot knäböjande ligger,
 Blott en vänlig blick af ditt öga han tigger,

Ack! unna mig denna kärlekens lön,
 Din blick tändt opp en eld i mitt bröst,
 Som smälter till bedjande englar min röst.
 Ack! hör mig då, hör!

HON (*för sig.*)

Hvart skall jag väl fly?

Hans flammande blick är en lågande sky,
 Som börjar mig plåga och börjar mig bry.

(*Högt.*)

Vik undan mig, vik! ty natten snart stundar
 Och höljer i mörker de susande lundar,
 Föräldrar mig vänta längtande hem.
 Vik hädan! vik hädan! Jag måste till dem.

JAG.

Skulle jag vika? Nej, nej, jag skall följa
 Dig genom lundarnes mörker och hölja
 Ofta med kysen din hand — och dölja
 Älskande varm i värmande skydd
 Ditt lif, det smärta. —

Men — var ej så brydd!

HON (*för sig.*) Ack! ack!

(*Högt.*)

Hör! för Guds skull lemna mig, gå!
 Gå genast, gå genast. Förskräck mig ej så!

Min boning är nära, der borta bland träden
 Den reser sig högt bland böljande säden.
 Gå, lemna mig, hör! — Snart mörkret är när.

(För sig.)

Der borta är hemmet — o, vore jag der!

JAG.

Och dig genom mörkret och natten jag bär.
 Säg, får jag dig följa! — Ditt ögas bloss
 Till dag skall tända natten kring oss.
 Din blick — hvad stjernor den tänder för mig,
 Då jag leder till älskade hemmet dig.
 Förskräcks ej.

HON (upprörd, förskräckt).

Gå bort!

JAG.

Hvi tåras ditt öga?

HON (efter en stund).

Förskräckelse, fruktan, jag vet icke hvad,
 I häpnande ögat sig bada.

JAG.

Var glad!

Att gråta, det hjälper dig föga;
 Du blott skönare blir. Lyft ditt öga opp,
 Att derur må stråla kärlekens hopp

Till försmäktande älskaren neder;
 Det lif, eller död åt bedjar'n bereder.
 O, älskade! tala — ack! gif mig ett svar
 På min brinnande låga.

HON (*bestämt*).

Jag gifvit mitt svar. — —

Ensam jag gick, en irrande mö
 Bland dalens blomster och liljornas snö,
 Att af dem binda brudliga kransar
 Till system, hvilken i morgon dansar
 På egen brudfest så glad. — Också glad
 Var jag. Vid hvar lilja jag bröt,
 Som darrande glänste i daggens bad,
 Ur den tysta, grönskande jordens sköt,
 Mig hviskade frid och glädje emot:
 Och blyga blommorna kysste min fot
 Och nego en helsning: — men nu — men
 nu! — —
 Hvi kom Ni och störde min ro? —

J A G.

O, du

Gudomliga flicka! Jag kom ej att störa
 Din frid, du, en engel, bland blommor du gick:
 Den skönaste blomma jag kom, för att föra

Och lägga den brinnande ned för din blick;
 Det är kärlekens blomma ur kärlekens vår:
 En skälfvande tår i dess öga står
 Och beder ömt försmäktande, varm. - -
 Der sjelf den blomman satt i min barm
 Och drifvit dess vext: ur ditt öga den druckit
 Det solsken, som lockade fram dess blad.
 Den frodats herrligt i tårarnes bad
 Af mitt ögas regn — och så har den spruckit
 Ut ur sin knopp.

HON.

Så förvirrad jag är!

Den blomma, Ni talt om, mig plågar och tår,

JAG.

O! dyrkade mö! till mognad lät komma
 Den späda, försmäktande kärlekens blomma!
 Låt kärlekens ord med herrskande hopp
 Kringflyga den menlösa blommans knopp!
 Låt talets Zefyrer från älskande tunga
 Med svalkande flägt kring den smäktande gunga.
 Låt ej den späda förtvina och dö
 I sin dagnande morgon, du älskade mö! —
 Du sjelf har planterat den uti mitt bröst;
 Du sjelf bör den vårda med ömande hjerta.
 Du sjelf ger lif, eller dödens smärta.

O! denna den bedjande hoppets tröst;
 Må himmelen le ur din blick, i dess stråle —
 Som väckte de svallande känslorna opp
 Med berusningens eld, — nu ett tjusande hopp
 För Älskarens böner sig måle! (*bedjande.*)
 En blick blott!

HON (*för sig*).

Hvi skälfvande dröjer jag här,
 Der hvarje minut belastad är
 Med fruktan, förskräckelse! — Ack! i mitt hjerta
 Hvad böljor hvälervas i strid med hvarandra:
 Än i ropande fröjd, än i suckande smärta
 I flickans tviflande barm de vandra.
 Till hälften falska, till hälften sanna,
 De kännas med oro dock alla stanna
 Ut i mitt bröst. — Se försmäktande här
 Den älskande ligger och blott begär
 En blick. Ja, en blick jag bedjarn vill gifva,
 Och sedan till hemmet mig åter begifva.

(*Högt.*)

Ur mitt öga, det rädda, skälfvande, blyga
 En darrande blick jag vill till Er smyga.

(*Hon slår blygt upp sitt öga och slår
 hastigt ner det åter.*)

JAG.

JAG (*passionerad*).

O, salighet! — (*till henne*) Slå ej så hastigt
neder

Din blick, som till himlen din älskare leder.
Hvad tjusande glans den kring kärleken breder!
Från ditt hjertas himmel låt strålarne flyga,
Och hulda bud till mitt hjerta smyga!
Hör mig då, hör! Jag förtviflande beder.
Slå åter ditt öga, dit leende, opp! I lågor
Af kärlek, förtviflad du ser mig.

HON (*för sig*).

Hvad vågor,
Som korsa hvarann i mitt svigtande hjerta!
Hvi dröjer jag här? — Fast jag känner en
smärta,
En oro, jag vet ej; — likväl jag stannar —
Och fåfångt med mod mitt väsen bemannar
Mot okända makter, som binda mig här,
En förtrollande kraft! (*seende på mig*).
Nej! se ej så der! (*slår åter ner ögat*)
Er blick en qväljande oro mig bär.

JAG.

Var ej så rädd! O, himmelska flicka!

En oändelig salighet ville jag dricka
 Med osläcklig törst ur din blick. Låt den skina
 Leende, ömt mot branden i mina
 Förtviflande ögon!

HON (*för sig*). Jag förgås. (*Högt.*)

Skall jag våga

Sända min blick med sin darrande låga
 Fram mot den blick i förtviflande plåga,
 Som bränner Ert öga om, som Ni sagt,
 (*ser på mig förstuckt.*)
 Det hemtat sin näring från blickarnas makt
 (*sänker ögat.*)

Ur mitt häpnande öga.

JAG.

O! tala ej så;
 Den ger ej förtviflan blott *du* ville slå
 Den hulda och klara himmelen opp,
 Att förtviflan må värmas vid leende hopp.
 Din tystnad det är, som förtviflan mig ger
 Och ditt öga så *slutet*.

HON.

Hvad kan jag väl mer?

JAG.

Skänka mig himlen, förjaga mitt qual.

Låt blott ditt hjerta, med tröstande tal
Hviska sin mening!

HON.

Sin mening? Har jag
Röjt någon mening? Jag går (*vill gå*).

JAG (*med bestämd och
förändrad ton*).

O, flicka! i dag,
När solen uppå middagshimlen höjde
Sin gyllene fackla öfver verldens rund
Och all dess fågring vid sin flamma röjde;
Då såg jag dig — och uti denna stund
Den höga solen på sin bana dröjde.
Ditt rika hår, det flöt i vågigt svall
Och högröd purpur lågade på kinden,
Der invid blomsterkrönta källans fall
Du stod och klädren böljade för vinden.
Mitt tjusta öga såg dig, der du stod —
Ett magiskt skimmer ifrån andra verldar. —
Ditt ögas stråle glödgade mitt blod:
Jag fåfängt mig mot denna trolsyn härdar.
Det var, som efter natten dagens glans
I all sin herrlighet på himlen träder,
Och hela verlden i dess rosendans

Ur slumren vaknad, jublande sig gläder.
 Hvad ljus jag skådade. Hur himlen göt
 Sin fulla salighet ur dina blickar
 Och med fördubblad glans i mina bröt
 Sig deras stråle! Hur hvar pulsslag skickar
 Mitt hjertas flod till dig i våg på våg.
 Sin heta svallning känslans bölja tömmer,
 När ögat spritter på sitt himmels tåg
 Och blott om gudars saligheter drömmar.
 När hjertats eld sin rosenflamma spred
 Uppå din kind — och späda barmen höjde
 En skynt af sina klot — hvad syn! och skred
 Med liljeskimmer opp ibland — och röjde
 Det sälla Eden, som i blomning står;
 Då kände jag mig en förtjusning andas,
 Och i mitt öga perlade en tår,
 Och himlens salighet omkring uig randas.
 All jorden glänste uti ljusets skrud
 Och dubbelt sköna solens strålar brunno
 Och ömt melodiskt källans vågor runno,
 När jag med tanken famnade en brud
 I dig, när dina blickars solar hunno
 I stilla leende till mig. Hur jag,
 En offerprest omkring din skönhet dröjde
 I bön vid Altaret af det behag,

Som för min rörda syn ditt väsen röjde!
 Hvad kärleksflamma brann uti mitt bröst!
 Jag kände det utaf en tjusning svalla,
 Hvars böljor hvälfde, qväfvande min röst,
 Och bjödo mig att för din fot nedfalla.
 Jag hastar då yr, skälfvande och öm
 Till dig — ty blodet geck med ökad styrka;
 Att kärlekens och hoppets rosendröm
 På dina kinder älskande få dyrka,
 Som om jag gått på månans silfverklot,
 När kär den hastar uppå himlens branter,
 Att söka solen opp, så dig emot
 Jag varsamt hastade bland bergens kanter. —
 Så kom jag hit, tjust, yrande och glad,
 Att för ditt altar offrande mig böja.
 Min kärlek flammande i blicken bad
 Dig mot dess låga någon ömhet röja.
 Din bild jag insög med hvart hjertats slag.
 Mitt bröst jag vigde till en helig kyrka,
 Der du står strålande i skönt behag,
 Der som gudomlighet jag dig skall dyrka,
 Der åt din skönhet, hvart mitt andedrag
 De ljufsta offer af min kärlek yrka.
 Så öm min låga var, så öm den är. — —

(*Bedjande*).

Kan du förskjuta det bedjande hjerta!
 Döm mig ej till en förtviflande smärta!
 Af ditt ögas solar, en strålande brygga,
 Som för mig till himlen, jag ville mig bygga.
 Öppna dem då! I dess leende strålar
 Mitt ödes tafla så herrligt sig målar.
 O! unna mig lifvets leende dag!
 Förskjut mig ej så — jag förtviflar

HON (*med en mer bevekt ton*).

Jag

Unnar Er glädjen, friden och lifvet.

(*Alfvarsamt*).

Men lugnet Ni ur mitt hjerta har drifvit.

JAG.

Lugnet har jag ur ditt hjerta ej rifvit.
 Älska mig blott — och lugnet skall komma
 Åter i hjertat med kärlekens blomma.

(*Hon ler mildt*).

(*Glad*).

Tack för den blicken, gudomliga sköna!
 Den skall din älskares kärlek belöna.
 I den smälte verlden till kärlek opp
 I den löstes tviflet till leende hopp.
 Låt nu min kärleks värma få flyta

Med ljufvaste våg uppå läpparnes yta!
 Låt mig de rosor, der englarne tömt
 Sin himmelska nektar få kyssa — ömt!
 Låt kärlekens öma, sjudande ström
 På din läpp få slumra in i en dröm
 Och somna och vakna i ljufva begär
 På de röda rosorna der!
 Låt den varmaste glöd ur mitt hjertas grund
 Som toner lösas opp på din mund!

*(Kysser henne häftigt: hon har länge
 förgäfvets sökt slita sig lös; härvid
 ilade hon bort, sedan hon våldsamt
 dragit sin hand ur min).*

JAG *(ensam) står länge stir-
 rande efter henne).*

Hvar är jag? Hvar? O, Gud! Jag henne nyss
 Tätt slöt intill mitt bröst — och nu! hon flydde
 Och bäfvande för detta famntag skydde!
 Hvar är jag? Hvar? I himlen? Denna kyss
 Ett paradys i mina sinnen födde
 Och himlens portar öppnade. Jag såg
 En engel, som min lefnad blomsterströdde:
 En nyfödd glans omkring min lefnad låg.
 Hvad ljufva drömmar omkring älskarn logo

Nyss! nyss! och milda rosenvingar slogo
 Omkring mig nyss! Och nu — och nu — re'n
 slut.

En kolsvart natt de dystra vingar breder
 Omkring mig nu, som lycklig nyss förut,
 Såg tvenne solar herrligt stråla neder
 Uti en skönhets ögonpar. — —

Men jag skall vaka ut hvar nattens stjerna
 Att än en gång få skåda denna tärna
 Och fröjdas af dess svällande behag;
 Ty så mig bjuder hjertats vilda slag.
 Farväl, J sofvande! Jag får ej hvila,
 Då yr jag vill till hennes honing ila
 Och än en gång min låga så förklara
 Att hon, väl ömmare än nyss, skall den be-
 svara.

TREDJE SÅNGEN.

Der stridde i dess klara öga
En himmelsk och en jordisk brand.

TEGNÉR.

JULIA (*ensam i sin kammare*).

Hvad okänd låga flammar i mitt bröst!
Med denna låga huru smärtan blandas!
Utur mitt hjerta ropar så en röst,
Som bju'r mig älska. Lättare jag andas
Vid ljufva smekningen af denna tröst;
Men så en oro stiger opp igen
Och tröstens stämma öfverröstar den.

Se, månens skimmer på min kammardörr
Hur herrligt nu dess blyga strålar leka!
Så ljufvigt såg jag ej hans öga förr
De hulda blommorna i fönstret smeka.
Allt är så annorlunda nu — mot förr!

Hur glänsande dess vagn i natten rullar
 Och silfver stänker öfver skog och kullar
 Och hör der nere i den tysta dal,
 Hur flodens vågor musikaliskt sjunga.
 Det är som hörde jag en näktergal
 I natten klaga med melodisk tunga.
 I källans tysta sorl — ack! der jag stod,
 När hans, hans blickar störde detta hjerta,
 Det är, som hörde jag den längtans flod,
 Som hvälfves här, utgjuta ömt sin smärta.
 Jag sorgglöst lefvat. I min blomsterdal
 Jag sjelf min lilla verld omkring mig danat
 Och var så nöjd; men nu — hvad okänt qual
 Sig plötsligt väg till detta hjerta banat!
 Jag såg hans blick. Har till förderf mig manat
 Den ljufva strömmen af hans kärlekstal?
 Nej! nej! dess blick så het. Han blir så trogen.
 Må kärleken i denna brand bli mogen!

Så talar hon och sen förtror
 Åt afundvärda bäddens flor
 De rika lemmar, för att hvila
 I ljuflig slummer; men dess själ,

— Förstås — i sedlighet likväl —
 Hon känner uti drömmar ila
 Kring samma ställe, der hon stått
 Och der mitt öga hennes nått,
 Och kring densamma blomsterdal,
 Der först hon hört mitt kärlekstal
 Om det och mycket mer hon drömde,
 Tills morgonsolen kom — och fann
 En tår, som på dess kinder rann,
 Och smärtans innehåll der tömde.
 — En gång i denna månskens natt —
 Hon hastigt opp från bädden spratt.
 Hvem störde hennes slummer då?
 Dess älskare Ni kan förstå.

Den ljusa månbehlänsta natt
 Jag utan för dess fönster satt
 Och såg, hur hon i bäddens taft
 Den rika barmen nederhöljde,
 Hur gerna dit min tanke följde
 Mitt öga; — om jag vingar haft,
 Jag hade; ja — jag vet ej; men
 Åtminstone ej setat här.
 Ej under ock, då himmelen

Så nära i vårt grannskap är,
 Se nu — hon ljuset varsamt släcker
 Och inom sidenhänget täcker
 I heligt mörker in sin kropp
 Och slumrar in i drömmars tropp.

Men jag vid harpan i darrande hand
 Skall sjunga en sång och ur drömmarnes land
 Den sköna slummerskan väcka.
 Den sången skall klinga så ljuft och ibland
 Svaras af echo från klippiga land.
 Den älskade ljufvaste tonen skall räcka.

Nu vingade handen från strängarne göt
 En smäktande ton, som döende flöt
 Till henne på qvällens luftiga vågor,
 Och kärlekens åtrå med klagande röst,
 Och hoppets drömmar i älskarens bröst,
 Och suckar och böner och rasande plågor.

Så mycket än jag ville qvåda;
 Men — ack! förgäfves! Jag ej såg
 Den

Den sköna fram till fönstret träda.
Nej — hon låg stilla der hon låg.
Och jag får ensam med min smärta
Den långa natten genomvaka,
Och söka för mitt varma hjerta
Bland stjernorna en trogen maka.

FJERDE SÅNGEN.

I Julias boning redes festen till.
Hur bruden smyckas! In i salen stiga
De många gäster. Rika Grefven vill
Med herrlig ståt sin ömma Linda viga.
Den glada brudgum intill bruden står
Och ur hans öga ler en glädjens tår:
Och bruden opp mot honom slog
Sin milda blick — ett leende hon drog
På läppens ros — och sänker ögat åter:
Men Julia står bakom — och gråter.
På alla en högtidlig tystnad rår
Och fram bland gästers tal nu presten går,
Att Julias syster viga med en maka.

Men nu hvad känslor Julias hjerta skaka!
Hon, som en blix, försvann ur salen

Och gick — hvarthän? Ack! ner till dalen.
Till hvilken der så sent på qvällen?
Med hvilka andar har hon stämt ett möte?
Med goda eller onda? — Ack! i dalens sköte
Der väntar kärleken på kända ställen.

SLUTET.

"Låt kropparne besegla själarnes
förbund."

STAGNELIUS.

JULIA (*ensam inom skuggrikt hvalf
af träd invid källan; i högt
samtal med sig sjelf*).

Så stilla och tyst är den hviskande natten.
Hur månan darrar på källans vatten!
I går, i går — denna smärta jag drog
Ut ur hans blick; hur djupt den slog
Ned sina rötter!

JAG (*sedan jag länge låtit mitt
öga söka henne, framsprin-
ger häftigt upprörd*).

För dina fötter
Gudomliga, faller jag åter neder

HOM (*häpen, rädd, förskräckt etc.*)
Förskräck mig ej så — jag — beder. —

JAG.

Din röst, lik ljudet af en lutas sträng,
 Som ren på afstånd tjusade mitt öra,
 Mig lockade till denna blomsteräng,
 På närmre håll att dina toner höra.

HON.

Så sent på qvällen! Ni förskräcker mig.
 Hit kom jag att få gjuta ut min smärta.

JAG.

Hit ledde månans blyga öga mig
 Och nattens stjernor lyste opp den stig,
 Som kärleken, att gjuta ut sitt hjerta,
 Med brinnande begär, har trädt för dig.

HON (*tyst skälfvande, ville
 draga sig tillbaka*).

Ack!

JAG.

Dröj nu hos mig (*jag fattar ömt hennes hand*).

Se stjernorna oss lysa
 Från eterns blåa fält de vänligt mysa
 Mot tvenne älskande på jorden ner
 Och gynnande oss månans öga ser.

HON (*för sig*).

Bort! bort! jag flyr. Hvad underbart, hvad
pinsamt qual!

JAG.

Fly ej! den stilla qvällen är så tyst och sval
Hvad stilla susning herrskar ej i träden!
Se löfven kyssas! — Hvilka kärleksqväden,
Som källan sjunger i den tysta dal!
På afstånd blomsterkrönta floder gå
Med kärlekssången emot hafvets sköte,
Och stjernorna upp i det ljusa blå
Till natten stämma med hvarandra möte.
Allt andas kärlek, sjelfva nattens vind
Hur ömt han kysser blyga blommans kind!
Och vi, vi skulle ej? (*Seende ömt stirrande på
henne*).

Du ler så mildt i månans strålar.
Hvad salighet din skönhet målar
För detta druckna ögas brand!

(*Passionerad.*)

Min kärlek brinne på den purpurrand,
Der himmelsk nektar på din läppe glöder.
(*Kysser henne brinnande, häftigt*).

(*Paus.*)

O, hvilket sällhets rus i hjertat föder
Den opp - - - och hvilka yra hopp!

(omfamnar henne.)

O, sköna, gudomliga — älskade mö!

Om jag nu i ditt sköte fick — dö! - -

(Med stigande rörelse).

Tryck ännu en kyss på min brinnande mun
Och smeka mitt hjerta på läpparnes grund!

(Med allt mer stegrad rörelse.)

Låt våra hjertan ur bröstet vandra

Och brinnande möta på munnen hvarandra!

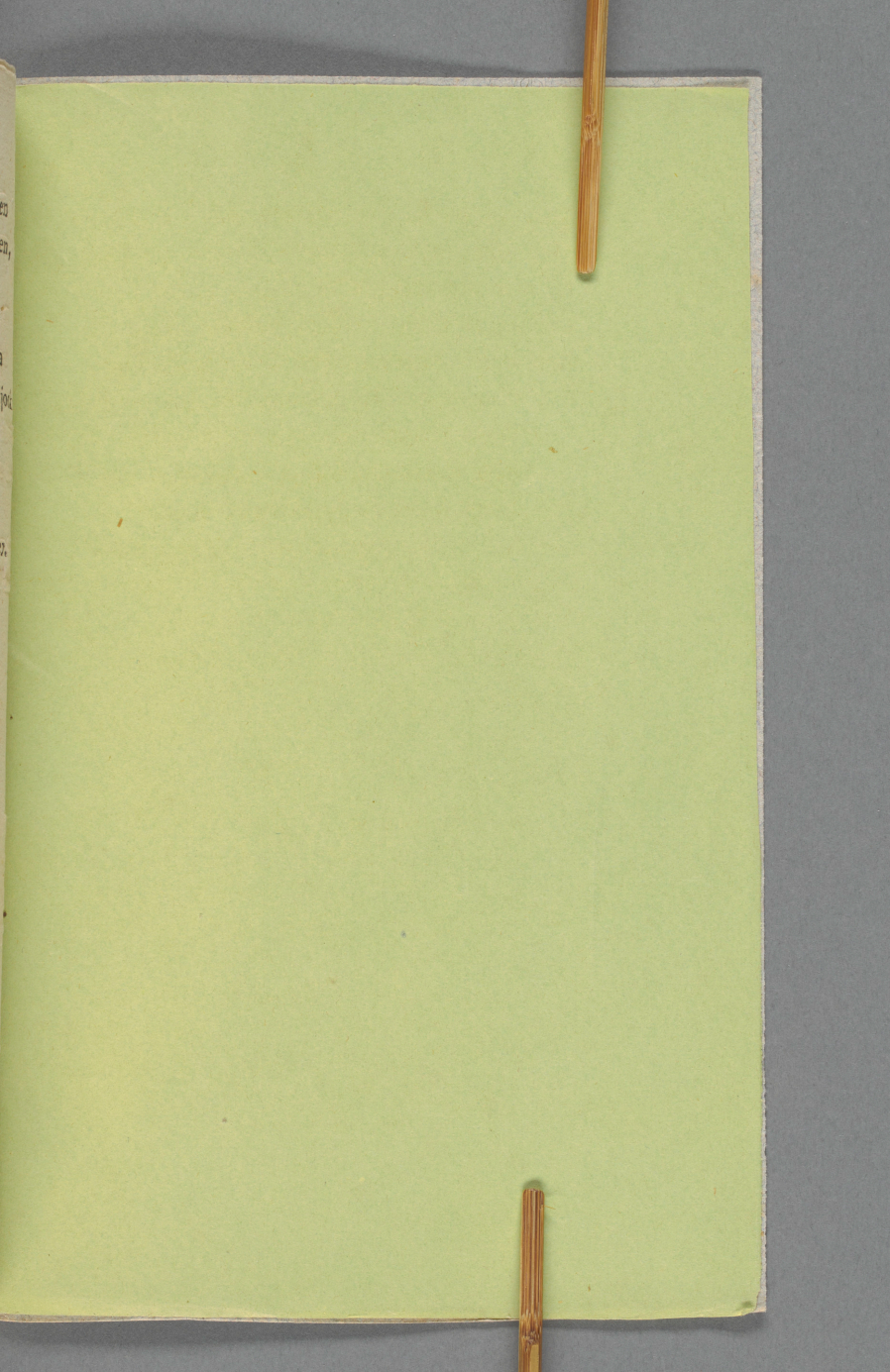
*(Trycker henne med yttersta rörelse
och skälfvande ömt intill mitt bröst).*

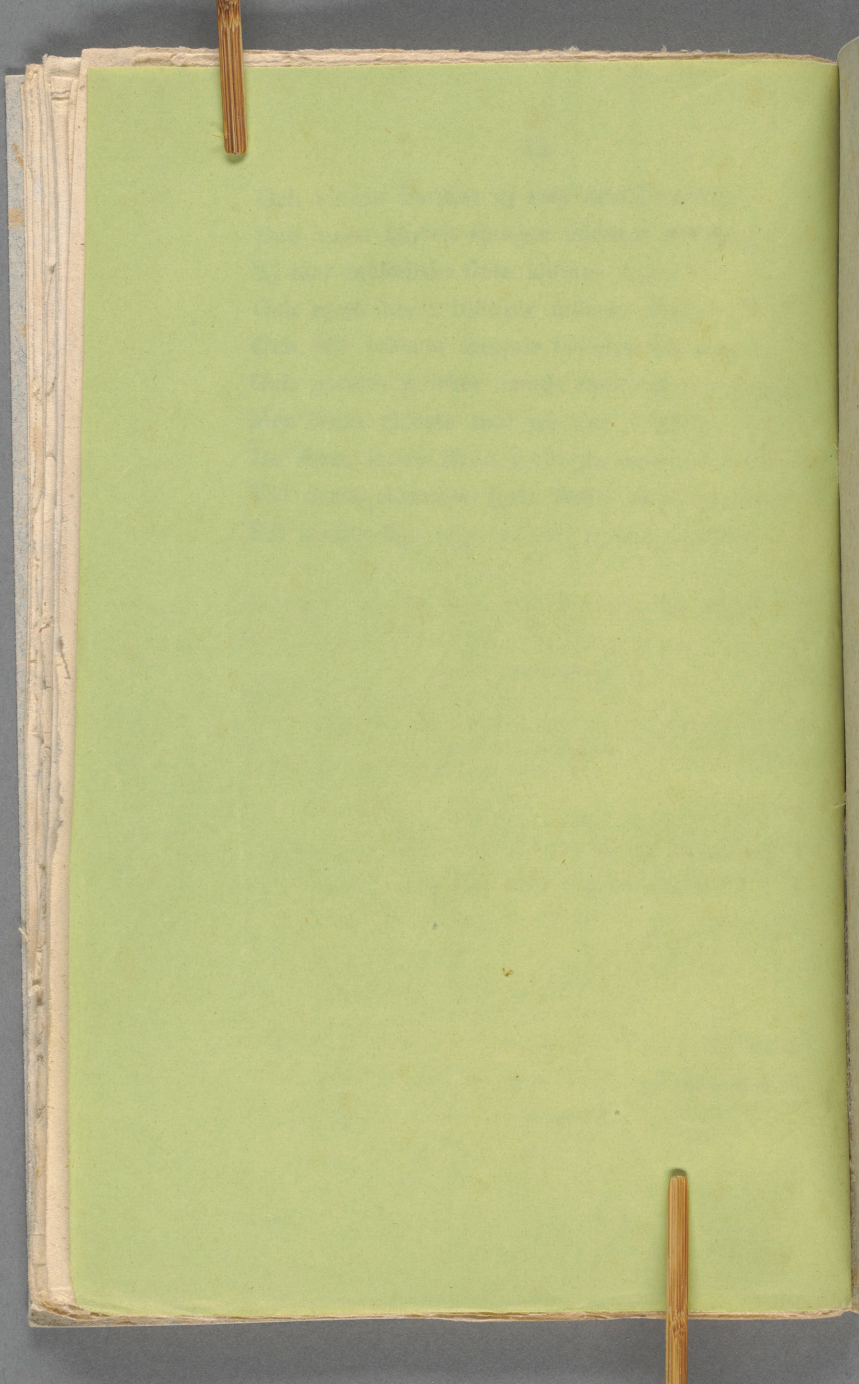
HON *(darrar, tiger, vanmäktig).*

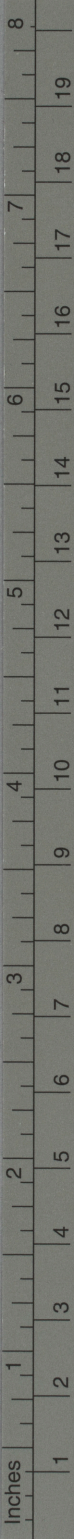
Så skedde ock — men hvad som mer än
Sig tilldrog inom den förtrollande ringen,
Det blott stjernorna veta och kärleken,
Ty detta jag säger för ingen — ingen,

Men när jag henne såg vid månans strålar åter
Sitt matta öga lyfta opp — hon gråter,

Och vinden hviskar ej mer ömt i träden
Och ingen kärlek sjunger flodens qväden,
Ej mer melodiskt flöto källans vågor
Och ej så klara blänkte månans lågor
Och alla etherns lampor tycktes slockna
Och nattens mörker rundt omkring oss tjockna.
Men ännu glänste mot oss ner i dalen
De klara ljusen ifrån bröllopps-salen.
Vid deras skimmer lyfte Julia åter
Sitt sänkta öga opp — och gråter, gråter.

Centimetres **TIFFEN® Color Control Patches** © The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
